

Medalla d'Or per a Joan Saqués

crònica

Per primera vegada es va concedir i lliurar la primera Medalla d'Or de la Diputació de Girona. Va ser, per acord unànime de la corporació, per a Joan Saqués i Roca, a títol pòstum.

Després de la mort d'aquest polític nacionalista gironí, la *Revista de Girona* ja va publicar un recull de les actuacions i serveis que Joan Saqués havia ofert a la societat catalana, concretament als gironins, primer des de l'Ajuntament de Girona, on seria tinent d'alcalde, des de la Diputació, en ocupar la vicepresidència primera i també com a responsable, entre nosaltres, dels Serveis de Cultura de la Generalitat, que va situar en un nivell d'eficàcia i activitat que tots enyorem. Però el Consell de Redacció va entendre que ara calia, a més, deixar constància del gest de la corporació que aplega totes les comarques, els 221 municipis gironins, especialment pel sentit que s'havia volgut donar a aquest reconeixement.

Hem assenyalat que aquesta és la primera Medalla d'Or de la Diputació. I és cert. En el seu moment es va procedir a una modificació important del Reglament d'Honors i Distincions de la Diputació de Girona que establia que aquests guardons corporatius eren les «Medalles de la Província», en les seves diferents categories. Existeix, igualment, un llibre on queden registrades les persones

guardonades (només en poden ser 8 simultàniament en la categoria d'or) i també els detalls de la concessió i els mèrits estimats en els guardonats.

La trajectòria vital, social, política i humana de Joan Saqués, bàsicament al servei de Catalunya, més enllà de la seva adscripció històrica a un partit polític

concret, va empènyer els sentiments de la

Diputació a establir que aquest màxim guardó portaria el nom de la mateixa corporació.

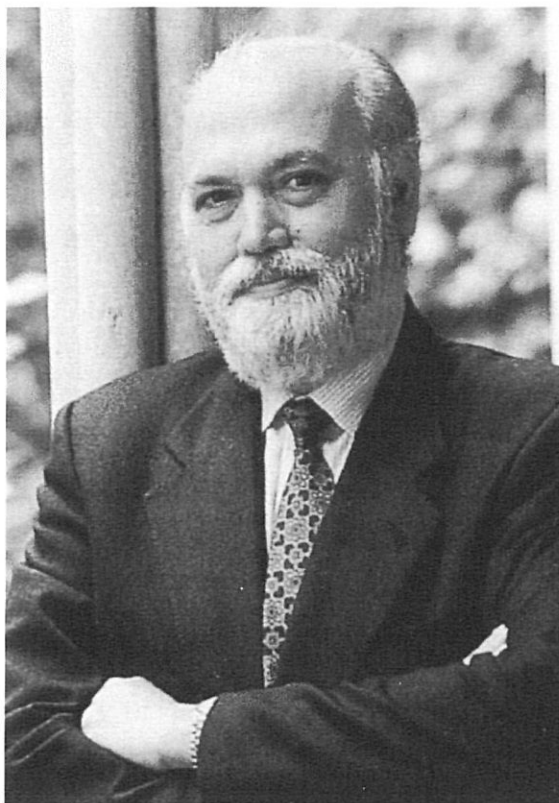
Les definicions provincials són estrictament

administratives i

corresponen a la funcionalitat, més o menys encertada, que des de Madrid es va fer en el primer terç del segle XIX. Certament, aquest procés ha ajudat a identificar espais, territoris i persones, però no sempre responen a sentiments compartits. La Diputació acull i serveix, com hem dit, tots els municipis gironins, les seves 8 comarques. Joan Saqués els havia servit també amb veritable passió. I fins més enllà de la seva absència. L'acord de la Diputació respecte dels seus guardons es pot considerar que ha estat una darrera victòria més enllà del temps. Aquest va ser el sentiment manifestat per tres grups polítics presents en la corporació que van donar suport a la proposta. Les diferències legítimes, en els plantejaments polítics, es van deixar de banda.

Joan Saqués i Roca.

PEP CALLÍS

Un acte emotiu i diferent

El saló de sessions de la Diputació va ser l'escenari de l'acte del lliurament.

L'emotivitat de l'acte la podíem sentir tots els presents, especialment els que en alguna mesura tenim vivències fondes a la Garrotxa. El president de la Diputació, que va fer el lliurament de la Medalla, va ser el que va encetar l'expedient de concessió i, abans de deixar aquesta responsabilitat, en ser nomenat conseller de Medi Ambient del Govern de Catalunya, va voler fer lliurament del guardó. Pere Macias, com el mateix Joan Saqués, és olotí. Forma part de la generació de polítics que van seguir a la de Joan Saqués. Els sentiments nacionalistes els van forjar en una de les comarques més fortament identificades amb el paisatge, les identitats i el que entenem com arrels del nostre país. Va ser de garrotxí a garrotxí. La presència en l'acte de molts alcaldes d'aquella comarca refermà encara més aquell ambient de la comarca que, juntament amb el Ripollès, van ser el marc d'identitat de Saqués.

Si en el Ple de concessió ja es va votar, com hem assenyalat, per unanimitat, les intervencions dels portaveus dels tres grups representats a la Diputació van refermar aquests sentiments. Certament, a la Diputació es treballa amb un esforç de consens que sortosament permet que molts dels temes es puguin acceptar amb aquesta base, però aquesta vegada es compartia una amistat que honora la feina dels polítics, no sempre en el nivell que la ciutadania espera. El que es

Roser Castells, vídua Saqués, rep la Medalla d'Or de la Diputació de Girona i la placa amb el text de concessió, concedida al seu marit, de mans del President de la corporació, Pere Macias i Arau

compartia era, per damunt de tot, un sentiment de país, el mateix país. I Joan Saqués, insistim, va concretar en la seva persona el mateix país al qual va servir.

Presències i absències

Roser Castells, vídua de Saqués, va rebre la Medalla destinada al seu espòs. Ho va fer envoltada dels seus fills i d'altres familiars. La corporació, naturalment, hi era, com també representacions del món polític, empresarial i ciutadà. Però la crònica quedaria incompleta si al costat de les presències oblidéssim les absències. Possiblement, l'acte es va convocar amb el temps molt just. Però, a voltes, l'amistat i la participació en uns sentiments es demostren amb presències. Certament es van llegir un grapat de missatges d'adhesió a l'acte. Però Joan Saqués es mereixia tenir a l'entorn d'ell moltes més persones, institucions, entitats i tot el seguit de representants de la que s'ha anomenat, amb encert, la societat civil. Precisament, la seva gestió pública va tenir molt present aquesta participació. Especialment en els inicis de la seva activitat pública els recursos eren limitats i calia optimitzar els disponibles, i en primer lloc els recursos humans. Per la nostra sort vivim en un país en què la capacitat associativa i de voluntarismes és d'un grau considerable. I en Joan Saqués hi

va treballar, amb aquests voluntaris, des de tots els àmbits: a la Diputació va incorporar entitats i associacions a les feines de recuperació del patrimoni, a la difusió de les tradicions i del folklore, a les feines de recerca i d'edicions. Una vegada al servei de la Conselleria de Cultura i amb les competències més amplament en mans de la Generalitat, va encoratjar iniciatives coordinades amb altres departaments: camps de treball d'arqueologia, treballs de rehabilitació i restauració compartides amb entitats, prestacions voluntàries de treball... La llista seria molt llarga. I molts d'aquests representants de la repetida societat civil no hi eren, en l'acte de lliurament de la Medalla d'Or de la Diputació a Joan Saqués. No s'ho mereixia, ni ell ni la corporació que amb tant d'encert havia tingut aquesta iniciativa. Evidentment, aquestes absències no desmereixen el més mínim la impecable trajectòria personal i política del guardonat; en tot cas ens defineixen els absents.

Voldríem cloure aquesta memòria de Joan Saqués amb les paraules que el President Pujol va dir en l'homenatge a l'abat Escarré: «Un país en què no hi hagi un gruix suficient de gent disposada a fer servei als altres, fins i tot a donar més que no pas a rebre, és un país perdut».

J. VÍCTOR GAY